

תקונים - קלה ע"ב

הזוקף זוקף בשם יוד' ה"א וא"ו ה"א. בררי כאן זקיפה אחת וכריעה אחת. כפריעה באיה, זקיפה ביהנו"ה, ומכל באדי. אם כן, זקיפה שנייה וכריעה שנייה בפה?

אמר רבינו שמעון, ברוך בני לעתיק הימים, וראי שזקיפה וכריעה שנייה צריך לעלת העלות, שמוריד אותו מפעלה למיטה ולהעלות בו השכינה, שהוא זוקף אותה בשם יהונ"ה שהפל בידו יכרשותו. העליה והירידה והגביעת ברשותו, שלא מוריד אלא ברשותו. ואם הוא לא מוריד נביעה, לא יורדת. ואם הוא לא מוריד, אין עליה לשכינה, והגביעת לא יורדת לה. שמחו כל החברים ושמחו רבינו אלעזר. יצא קול ואמר על רבינו שמעון: ישמח אביך ואםך. ועל רבינו אלעזר ותגל يولדקך.

וזוד נעשה אדם, אתחברו אופן ומלאך וכטא ואמרו נעשה אדם, שיהיה בשפעות שלנו. הנשמה מפsea, והרוות מהמלך, והנפש מהאוףן, שיהיה בדמיון שלנו לברך ולקדש וליחד אותו פmono. ועוד נעשה אדם. בינתים הנה התזקן של חזקנין, העתיק של העתיקים, ירד ואמר, שמעון אמר? ויאמר אלהים, מי הוא פאן אדם? והלא קרא לו בשם רבינו, ולא אלהים הזה? מיד פרה, ולא ראה אותו. כמו ששמעו רבינו שמעון שאמר לו שמעון שמעון ולא קרא לו בשם רבינו, אמר וראי הוא הקדוש ברוך הוא, שנאמר בו (דניאל ז ט) ועתיק יומין יתב לבושה כתalg החור. פען איה שעתא למפתח בהאי רזא דודאי הכא אית רזא דלא אית רשו לאתגלא. ויבען משמע דרשوتא אהיהיב לאתגלא.

פתח ואמר למלך שחייו לו פפה בוניגים לבנות, והיה לו אמן.

ויא"ו ה"א. הכא זקיפה חד והכ儒家 חד. הכ儒家 באיה זקיפה ביהנו"ה. וכלא באדי. אם כן זקיפה תנינא והכ儒家 תנינא במא. אמר רבינו שמעון בריך בריך לעתיק יומין. ודי זקיפה והכ儒家 תנינא צריך לעלת העלות. דנחתית ליה מעלה לתחא ולסלקא ביה שכינטא, דאייה זקף לה בשם יהונ"ה דכלא בידיה וברשותה עלייה וירידה ונביעו ברשותה דלא נחית אלא ברשותה. ואם הוא לא נחית נביעו לא נחית. ואם הוא לא נחית לית סליקו לשכינטא ונביעו לא נחית לה. חדו כלחו חביריא וחדרא רבוי אלעד. נפק קלא ואמר על רבינו שמעון (משל מג כה) ישמח אביך ואםך ועל רבינו אלעזר ותגל يولדקך.

יעוד נעשה אדם, אתחברו אופן ומלאך וכטא גנשטיינר דילן, ואמרו נעשה אדם, דיהא בשטאפר דילן, גנשטיינר מפsea וריזא ממלאך, ונפשה מאופן למחרוי בדיוקנא דילן לברבא ולקדשא ולייחדא ליה בגונא דילן.

יעוד נעשה אדם. אדרכי הא סבא דסבין עתיקא דעתיקין קא נחית ואמר, שמעון שמעון מאן הוא דאמր נעשה אדם. ויאמר אלהים Mai ניהו הכא הא אלהים. מיד פרח ולא חזו ליה. פמא דשמע רבינו שמעון שאמר ליה שמעון שמעון ולא קרא ליה בשם רבינו. אמר וראי דא איהו קידשא בריך הוא דעתמר ביה (דניאל ז ט) ועתיק יומין יתב לבושה כתalg החור. פען איה שעתא למפתח בהאי רזא דודאי הכא אית רזא דלא אית רשו לאתגלא. ויבען משמע דרשوتא אהיהיב לאתגלא.

פתח ואמר למלך למתבא דהוה ליה פפה בוניגים לבנות, והיה אומנא. וואומנא לא פטה ואמר, למלך שחייו לו פפה בוניגים לבנות, והיה לו אמן.